

delsvare.“ Det er altsaa en ganske almindelig Udtalelse fra Købmanden om, at han sælger os disse Rapskager som god Handelsvare. Men naar det ikke gøres til Pligt for Handelsmanden, at han skal levere os Kagerne paa Grundlag af en Analyse, saa forekommer det mig rigtignok, at § 2 omtrent er betydningsløs. Det viser sig ogsaa, at man her er gaaet meget mildt frem; idet man af Regeringens oprindelige Forslag netop har udsendt det, der vilde have bragt Køberne paa den sikre Side, thi i dette Forslag stod der udtrykkelig, at Kagerne ikke maatte indeholde Ukrudtsfrø eller Avner, eller at Kraftfoderet ikke maatte indeholde Avner, Spidsmel, Ukrudtsfrø og deslige. Det kunde man forstaa, saa havde man en vis Garanti, men det er udelukket her, og saa forekommer det mig rigtignok, at naar man ikke kan fordre, at ethvert Foderstof skal sælges med Analyse, og at Forhandleren ikke behøver at indestaa for, at den Vare, han sælger, ogsaa er fri for fremmed Indblanding, at § 2 er ret illusorisk. Jeg ved godt, at der vil blive indvendt herimod, at man ikke ad kemisk Vej kan fremlægge aldeles nøjagtige Oplysninger, men det vil heller ikke blive forlangt. Loven giver Ret til at give de handlende et saa stort Spillerum i Analysen, at de kunne være visse paa at være paa den sikre Side, men vi ville ogsaa være visse paa at være paa den sikre Side, og det er man sandelig ikke efter § 2, som den nu er affattet. At Forslaget ikke har medtaget Salg af Sædekorn og Markfrø er i mine Øjne en stor Mangel, som jeg beklager i højeste Grad, men jeg skal villig indrømme, at der kan have været saa store Vanskeligheder ved at medtage det, at det ikke har været gør ligt, og jeg skal endogsaa indrømme, at der ikke er saa stor Trang til at lovgive paa Frø- og Sædekornsomraadet som paa de andre Omraader. En Ting vide vi dog, og det er, at der sælges store Mængder af ukontrolleret Frø. De Landmænd, som ville have billigt Frø, og som falde i de Folks Hænder, der handle dermed, have ingen som helst Garanti for at blive reelt behandlet. Det har glædet mig, at det høje Landsting har taget saa velvillig paa dette agrariske Lørforslag, som det har gjort, thi man ved jo, at i forrige Samling faldt de Herrer deroppe over det med en ret knusende Kritik, der fra en vis Side set mere bar Præget af Uvilje mod Landbostanden end paa en egentlig Kritik af selve Lovforslaget. Jeg erindrer saaledes, at det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) beteg-

nede dette Forslag som gaaende ud paa at være Daarernes Formynder, et temmelig skarpt Udtryk, forekommer det mig. Daarerne skulde være os Landmænd, og vor Daarskab skulde bestaa deri, at vi ønske at have Vished for, at de Varer, vi købe, svare til den Pris, vi skulle betale for dem. Hvis Landmandsdaarskab ser saaledes ud, gad jeg nok ønske at vide, hvorledes Københavnerdaarskab ser ud. Men det ærede Medlem gik endnu meget videre i sin Kritik og oprullede ret frygtelige Billeder af, hvorledes det vilde gaa, hvis Købmændene skulde blive nødte til at udstede de saakaldte Certifikater. Han fortsatte saaledes: „Lad os tænke os, at det er en Torvedag i en Provinsby, der kommer Hundreder af Bønder ind til Købmanden, og der er Hundreder og atter Hundreder af Ekspeditioner at foretage. Det er om Vinteren, og Bonden har en lang og daarlig Vej hjem, og han skulde gerne se at komme hjem, inden det bliver mørkt. Saa tager Ekspeditionen med alle disse Certifikater, der ere saa lange som et ondt Aar, og med disse Prøveudtagninger meget længere Tid, end der hidtil har været nødvendig, og imens staa Bønderne med deres Vogne og skulle gerne være hjemme, inden det bliver mørkt, da de ellers let kunne vælte i Grøften med deres Sække Klid. Og saa siger Bonden til Købmanden: nu har jeg handlet med dig i saa lang Tid, jeg stoler paa dig, du narrer mig ikke. Saa siger Købmandertil: nej, der skal Certifikater til, du maa vente, til vi blive færdige dermed, det kan vare flere Timer, inden din Tur kommer.“

Formanden (Sofus Høgsbro): Det er ikke rigtigt, at man i dette Ting imødegaaer Udtalelser, der ere faldne i det andet Ting af Medlemmer, som ikke her kunne forsvare dem.

Skaarup: Jeg skal saa forlade dette. Det ender altsaa paa den Maade med, at det ærede Medlem udtalte, at Bonden havde siddet paa Kroen og drukket sig fuld og saa vælter i Grøften. Det, der egentlig stødte mig ved denne Udtalelse, var det, at man i det andet Ting, naar man drøfter et Lovforslag, der havde en saadan Interesse som dette, finder Anledning til at gøre Udfald mod Bønderne paa den Maade, idet man gaar ud fra, at Bønderne paa Landet anvender ledig Tid til at drikke sig fulde i og derefter vælte. Man vil deraf se, hvilke ophøjede Tanker en kjøbenhavnsk Højesteretsagfører har